

MELTEM REYHAN

DERİN

Bir uyanış ve yeniden doğuş hikâyesi

Rüzgâr

Rüzgârın uğultusu oldukça ürkütücü... Yerde ne varsa göğe, gökte ne varsa yere taşıyor. Toz zerrecikleri gözlerimi dolduruyor; kör olmuş gibiyim. Adım atmak gittikçe zorlaşıyor. Bir hortumun kollarını gökyüzünden yere uzatması ya da bir dervişin seması gibi etrafımı saran bir çember mi bu? Yoksa manyetik bir alan mı? Düşünemiyorum, ilerleyemiyorum, duramıyorum... Çevremdeki her şey hareket ederken, benim bu şaşkın ve kalakalmış hâlîm sinirlerimi bozuyor. Öfkem bile işe yaramıyor.

Rüzgâra ne yapmıştım da, benim peşime düşmüştü böyle? Etrafta uçuşan eşyaların ve yere savrulurak düşen tabelaların sesleri kalp atışlarımı hızlandırıyor. Neler oluyor? Anlamıyorum. Bir ağaca sarılıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dua etmeye başlıyorum. Buradan çıkabilirsem iyi bir insan olacağıma, ertelediğim her şeyi yaşayacağıma ve en önemlisi mutlu olacağıma yemin ediyorum. Ayaklarım yerden kesilip savaşmanın bir anlamı olmadığını ve gücümün bu savaşa yetemeyeceğini kabullediğim anda bir şey oluyor. O korkunç ses hafifliyor, arkasından ben de hafifliyorum. Az önce farkında olmadan içinde olduğum ya da beni içine doğru çeken şey, şimdi etrafımda dönüyor. Sanki beni kuşatıyor hatta sarıyor

sarmalıyor ama tüm bunları bana dokunmadan yapıyor. Bir el beni "Hadi yürü!" der gibi itekliyor. O hareket etmekte ben de hareket etmeye başlıyorum. İlerlemesem sanki bana kızacak ya da beni dışarı atacak gibi geliyor. Etrafıma bakarken birden aşağıdaki her şeyin, yukarıya doğru hızla yükseldiğini görüyorum. Onlara ne oluyor, diye merak ediyorum. Ancak etrafımdaki bu sessizlik ve dinginlik hâli de beni oldukça şaşırtıyor. Sanki az önce o ağaca can havliyle sarılan, kulakları duyamayan, gözleri göremeyen kişi ben değilim. Şimdi kargaşa ile düzen bir araya gelmişler ve dans ediyorlar. Bana ise sadece olanları seyretmek ve hareket etmek düşüyor. Aslında hoşuma da gidiyor ama bu alıştığım bir şey değil. Ne zamana kadar böyle devam edecek? Dışarıda neler oluyor? Bana ne olacak? Tüm bu sorularımı kim cevaplayacak? Tamam! O ağaca sarıldığım zaman ettiğim dua kabul olmuştu ve ben kurtulmuşum ama bu gerçekten bir kurtuluş muydu yoksa hapsoluş mu, anlayamıyorum. Yeniden dua mı etsem acaba? Bacaklarım yoruldu, yürüyemiyorum. Rüzgâra tüm gücümle, "Duuuuuurr!" diye nefesim kesilinceye kadar bağırıyorum.

Gözlerimi açtığım zaman, karanlığın içinde çınlamakta olan sesimi dinledim. Gördüğüm rüya mıydı? Derin bir nefes aldım. Uzun süre kalbimin ritminin normale dönmesini bekledim ve sessizliği dinledim.

Hayatım da tam rüyadaki gibiydi aslında. Bir hortumun içinde umutsuzca çırpınan ve o girdaptan çıkamayan hâlîm, bu kez de rüyamın konusu olmuştu. Peşimi bırakmayan korkunç bir canavardan kaçarken, yere düşmek ve çaresizce tekrar ayağa kalkmaya çalışmak gibi bir hâldi bu yaşadığım. Koşsan ne olacak? Eninde sonunda yakalayacak o canavar seni... Nefesimin ve bedenimin

DERİN

yettiği yere kadar zaman harcamak benimkisi. Rüyalarım da katıldı sonunda Derin'i karanlıklara çekme törenlerine... Yaşadıklarım da rüya olsa keşke. Ne yazık ki rüya değil, kaçamadığım gerçeğin tam da kendisi...

Gözyaşlarımı tutamadım. Hayat ne istiyorsun benden? Derdin ne? Canım acıyor, canım... Anlamıyor musun?

Başucumda duran tuz lambasının turuncu ışığına baktım. Odaya yumuşak bir hava veriyordu. Onu satın aldığım kız, her türlü negatif enerjiye iyi geleceğinden bahsetmişti. Onun söyledikleri pek çıkmadı ya da benim hayatımdaki negatif enerjiler için bir oda dolusu lamba gerekiyor. Ağzımın içi kupkuru olmuş. Yatağımın başucunda her zaman dolu olan bardağım boşalmış. Çok istekli olmasam da yataktan kalktım ve mutfığa gittim. O kadar hassas bir hâldeydim ki, suyumı doldururken çıkan ses bile beni rahatsız ediyordu. Bir fanusun içinden binbir mücadele ve efor harcayarak çıkmış gibiydim. Gördüğüm rüyanın etkisindeydim, bilen biri olsa da rüyayı yorumlasa ne iyi olurdu.

Saat sabah 02.44. Dört artı dört, eşittir sekiz. İki daha on... Bunun bir anlamı var mı acaba? Yani bu saatte uyanmamın? Son zamanlarda sembollere taktım. Geçen gün şu seminerde gördüğüm adam olsa belki bunun çevirisini yapardı, her şeyin bir anlamı var diyordu. Tüm bu olanlar delirmenin bir işareti olabilir mi?

Onca yıl kalabalık bir evde büyüdükten ve yurt odalarında geçen hengâmeli zamanların ardından gelen bu sessizliğin sebebi nedir? Bir anda tek başıma kalışımın altında neler var? Bu soruların cevabı kimdedir, bilmek istiyorum. Okuduğum bunca kitap, katıldığım onca seminer ve elde var; koca bir sıfır...

Bu itiraf beni rahatlattı ve bir anda sinirlerim boşaldı. İstemsizce içimden gelen kahkahalar, evin duvarlarında

çınlamaya başladı ve bu da tuhaf bir şekilde hoşuma gitti. Son zamanlarda en sık yaşadığım ruh hâli buydu aslında. Bir güldüğüm, bir ağladığım, hiçbir dileğimin olmadığı ve istemediğim ne varsa başıma geldiği bir dönemde, hayattan daha ne bekleyecektim acaba?

Uykum kaçtı. Sabah yapacağın iş görüşmesinde şiş gözler sana avantaj sağlamayacak, haydi yatağa Derin! İyi de uyku çağırmakla gelse sorun yok ama bu meret bir kaçtı mı yakalayana aşk olsun. Beni gevşetecek bir şeylere ihtiyacım var. Anason çayı iş görebilir ve çayın içine attığım tarçın çubuğundan yayılan mis gibi koku, umarım gevşememe yardım eder...

Tesadüf

Gözlerimi açtığımda gün ışımıştı.

Vaktim yok, bir an önce dışarı çıkmak için hazırlanmalıyım. Defalarca yenilmesine rağmen, yeniden savaş meydanına koşmak zorunda kalan bir askerin tecrübeleri ne kadar istek yaratıyorsa kendisinde, ben de o kadar istekliyim bu görüşmeye. “Yeniden” kelimesi çoktan anlamını yitirdi benim için. “Yenilgiden” olarak değiştirmeye karar verdim onun karşılığını... Her yenilgiden sonra içimde o kadar büyük bir “nasıl” var ki, bana en büyük muhalefet yine benim...

Aynada gördüğüm yüz, söyle bana bu fırtına ne zaman dinecek? Tanıyor musun bu kadını? Hayalleri vardı onun... Başarıları ve bir kocası vardı... Hepsini aldılar ondan, hatırlıyor musun? Kimseler söyleyemedi bütün bunların neden onun başına geldiğini. Sus dediler. İsyan etme, ağlama, yas tutma, taş ol dediler. Taş kesil, heykel ol... Susunca niye sessizsin dediler; yaşasana, çalışsana... “Ölsene” demiyor hiç kimse. Kimisi de cezalandırıldığımı düşünüyor. “Ne yaptın ki, Allah sana böyle bir dert verdi?” diyor.

Böyle mi gerçekten? Ben yaptığım bir şeyin cezasını mı çekiyorum? Çocuk katillerinin bile böyle kayıpları yok. Ne yapmış olabilirim? Aynı arabada giderken, beni canlı bırakıp onu alman için ne yapmış olabilirim?

“Allah sevdiğine dert verirmiş,” diyor bilmiş bir komşu. Gerçek buysa beni sevme istemiyorum, çünkü ben seni sevmekten çoktan vazgeçtim. Tek bir amacım var: Bu can çıkıp gidene kadar, tüm bu yaşadıklarını neden bana yaşattığını anlamak. Gerisi kum saatinin taneleridir benim için, bilesin...

Şimdi kalk ve hazırlan Derin. Senden bekleneni yap: Hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam et... Elbise mi giysem acaba? Sonuna kadar aslanan; ne giyeceğini, nereye gideceğini, ne yiyeceğini, nasıl göründüğünü dert etmendir. Dert edilenler ve de edilecekler bunlardan ibarettir. Sen de çoğunluğa uy...

En son görüşme yaptığım kadın, “Erkek gibi giyinmenizin özel bir nedeni var mı?” diye sorduğunda, “Hayır, sadece pantolon ve ceketin rahatlığını seviyorum,” dedim. Kadın gibi giyinmek nasıl bir şey? Mesela etek üzerine giydiğin ceket, seni kadın mı yapıyor? İçimden bu şekilde söylenirken, kadın beni duymuş gibi dik dik baktı. Sonra, “Biz sizi ararız,” diyerek başından savdı.

Bu sefer artık tamam! En son Meliz’den istediğim borç para ve onun tavrı son olsun! Ben ona, “Paran var mı?” diye soruyorum, o bana, “Ne zaman çalışmayı düşünüyorsun?” diyor. Düşünmeyle olsaydı!

Asansörün bu kadar çabuk gelmesi iyiye işaret değil. Bu sabah her şey yolunda, gerilmemek mümkün değil değil. Tokat nereden gelecek bakalım?

Yollar çok kalabalık, umarım Taksim dolmuşu henüz gelmemiştir derken, siyah bir araba durdu önümde. Gözlerime inanamıyorum. Hayat ne tuhaf, şaşkınlığımı gizleyecek vaktim bile olmuyor.

“Dünya ne kadar küçük değil mi?”

“Öyle görünüyor!”

“Nereye böyle?”

“Karşıya geçeceğim, işlerim var.”

“Ben de Beşiktaş’a gidiyorum. Haydi atla, birlikte gidelim. Bunca yıldan sonra seni bulmuşum, hemen bırakmam.”

“Gerek yok, teşekkür ederim.”

İçimden geçenler hiç de böyle değil. Ama ne yapayım ki, şu an bir tek gururum var beni ayakta tutan...

“Haydi ama nazlanma. Bin şu arabaya!”

Birden kulağımı sağır eden korna seslerinin eşliğinde ne olduğunu anlayamadan, gururumun çılgınlıklarına aldırış etmeden bindim yıllar önce beni uyutarak terk eden, gidip başkasıyla evlenen ve bu hayatta görmeyi en son isteyeceğim kişi listesinde zirveyi zorlayan eski sevgilimin arabasına...

Sabah erkenden iş görüşmesine gitmenin gerginliği yetmemiş olacak ki, yanına garnitür olarak Can gelmişti. Tahmin etmiştim aslında. O asansörün hızlı gelmesi falan... Bir tokat gelecekti ama bu kadarı benim bile aklıma gelmemiştir.

“Hiç değişmemişsin, yemin ediyorum hâlâ aynısın Derin. Seni görmek çok ama çok iyi geldi.”

“Güzel iltifat ama gerçekçi değil. Robot olsam vidalarım paslanır on yılda. Yine de teşekkür ederim. Bana da iyi geldi sabah vakti bu güzel sözler.”

“İltifat değil inan, senin yaşındakiler hatta yaşındakileri bırak yeni nesil bile bu kadar iyi görünmüyor artık.”

“Sağ ol. Senin ne işin var burada? Ben senin İtalya’ya yerleştiğini sanıyordum.”

“Doğru iki yıl öncesine kadar oradaydım.”

“Eşin?”

“Ayrıldık ve o İtalya’da kalmaya karar verdi.”

“İş falan?”

“Mimarlığa devam, ofisi buraya taşıdım. Büyük bir projede ortaklığım var. Aynı zamanda hoş işler gelirse de keyfime göre alıyorum.”

Köprü trafiğini görünce anladım ki, Can olmasa asla görüşmeye yetişemezmişim. Ama yine de seçme şansım olsa, onun yerine başkasıyla karşılaşmayı isterdim. On yıl sonra karşıma çıkmasının şoku bir yana, ayrıca içimde sakladıklarımın bir balon gibi yukarıya çıkışını bastırmakla uğraşıyordum. Ve tüm bunlar olurken aynı zamanda iş görüşmesine gidiyor olmak, beni daha da geriyordu. Akşam gördüğüm rüyanın korkutucu tesiri de henüz üzerimdeyken, kafamda cevapsız sorular resmigeçit yapıyordu: Rüyadan dolayı mı hâlâ gergindim? Yoksa sabahın köründe karşıma dikilen geçmişim mi beni bu kadar geriyordu? Tüm bunları düşünürken, Can'ın sesiyle irkildim.

“Sen neler yapıyorsun? Uluslararası bir tasarım ödülü daha aldın, İstanbul Kongre Sarayı'nı tasarladın, evlendin... Bunları biliyorum ama yenilerinden haberim yok.”

“Neredeyse her şeyi biliyorsun, öyle işte akıp gidiyor hayat...”

“Ali nasıl, neler yapıyor? Sen neler yapıyorsun, birlikte mi çalışıyorsunuz? Anlat, yoksa bırakmam seni. Hazır bulmuşum, yoksa biliyorsun ben başlarsam konuşmaya susturamazsın.”

“Peki! Şu anda bir iş görüşmesine gidiyorum ve yaklaşık üç yıldır çalışmıyorum. Aslında kibarcası bu... Gerçeği ise işsiz ve kimsesizim...”

“Nasıl olur bu? Sen ve çalışmamak bir araya gelebilecek iki kelime!”

“Üç yıl önce bir kazada sadece Ali'yi değil, belki yeteneklerimi de kaybettim.”

DERİN

Yüzü donmuştu sanki. Her şeyi bildiğini zanneden başarılı, popüler ve yakışıklı iş adamı Can Mısırlı, birden küçük dilini yutmuştu. Arabadaki sessizliğin ağırlığını hafifletebilmek için pencerenin camını sonuna kadar indirdim. En sevdiğim şeylerden biri, seyir hâlinde bir otomobilde camdan kolumu dışarıya çıkartıp rüzgârla oyun oynamaktır. Bana sorsalar doğada en çok ne yapmayı seversin diye; rüzgârla oynamak, yeşili koklamak, denize dokunmak ve ateşi seyretmek derdim. Camı kapatıp onun yüzüne tekrar baktım. Âşık olduğum adam değildi artık, onu tanıımıyordum bile. Geldiğim yeri bana hatırlatmak için zamandan fırlayıp önüme düşmüş bir figürdü. Hayatımdaki bitmek bilmeyen terk edilmiş hikâyelerinin başrollerinden biriydi. Şimdi tam karşımda öylece duruyordu, sanki hem vardı hem yoktu. Hislerim donmuş gibiydi ve ne düşüneceğimi kestiremiyordum. Can ile tanışma hikâyemiz geldi gözümün önüne, bir zaman makinesinin içinde o âna doğru sürükleniyor gibiydim.

...

Sabah telaşla içeriye girdiğim o muhteşem ofisin kapısında; esmer, yakışıklı ve adının sonradan Can ama daha önemlisi soyadının görüşmeye geldiğim ofisle aynı olduğunu öğrendiğim adamla neredeyse çarpışacaktık. Yeni mezun bir mimar olarak, yüksek lisansım için gerekli parayı kazanmak ve biraz da tecrübe edinmek istiyordum. Bu iş için biçilmiş kaftandı bu mimarlık ofisi. Koşar adımlarla iş görüşmesine yetişmeye çalışırken, önümü kesen bu adamın sonradan sevgilim olacağını bilemezdim. Ancak o gün, benim için Türkiye'nin ünlü mimarlarından Mustafa Mısırlı'dan daha önemli bir erkek yoktu. İlk hedefim, onu bu iş için en iyi seçenek olduğuma ikna etmek ve bu pozisyonu kapmaktı. Elbette iyi bir maaş da, harika bir yemeğin üzerine ikram edilen çikolatalı pasta gibi olacaktı.

Mustafa Mısırlı tüm dünyanın peşinde koştuğu ödüllü bir mimardı. İş hayatıma buradan başlamak, yüksek lisans yapmaktan bile daha avantajlıydı benim için. Onunla edineceğim tecrübe maalesef okulda öğretilmiyordu. Sekreterin yanındaki koltukta çağrılmayı beklerken, ofisi inceleyip hata aramaktan kendimi alamıyordum. Bu kusur bulma merakım ya beni tımarhaneye yollayacaktı ya da benimle çalışan inşaat ustalarını... Kızılötesi ışınlarla sahip gözlerim, hata bulma konusunda ustadır. İşte buldum bile! Köşebentlerde hata var. Terzi kendi söküğünü dikemezmiş. Adam dünyanın en ünlü mimarlarından birisi ama kendi ofisinde pek dikkatli çalışmamış.

Can sıkıntısından patlayabilirim. Geç kaldığımı düşünerek görüşmeye koşarak geldim ama neredeyse yirmi dakikadır bekliyorum. Sekreter o kadar yoğun ki, kendisine hiç soru da sormuyorum. Görüşme öncesi biraz tüyo hiç fena olmazdı. Gerçi özgüvenim tam. Sonuçta bölüm birincisi olarak mezun olduğum okulun dekanı Hakan Hoca ile Mustafa Bey yakın dostlar. Bu görüşmeyi bana ayarlayan da Hakan İrfanoğlu olduğuna göre, işi kaptım demektir.

Tam da böyle düşünürken, görüşme için geldiğini söyleyen bu kız da nereden çıktı? Bu işte bir tek ben varım diye düşünme saflığım, acemiliğimden kaynaklanıyor olsa gerek. Ah uyanık Derin, bir sen varsın sanki şu koca dünyada Mustafa Mısırlı ile çalışmak isteyen. Adam da kollarını açmış seni bekliyordu zaten. "Derin gelse de, bir an önce işe başlasa," diyordu. Kız çok şık giyinmiş, bu açık mavi elbiseyi giymese miydin? Acaba hangi okuldan mezun? Biraz sohbet edip öğrensem ne iyi olurdu ama benden iyi bir okuldan mezunsa moralim bozulur. Yok yok, en iyisi hiç muhabbete girmeyeyim şimdi ben. Sekreterin elinden kızın özgeçmişini kapıp okumak için neler vermezdim... Offf, tasarım ödülü olan bir mimar adayım ben, kendine gel Derin! Bu iş tamam, rahat ol! Sekreter, "Buyurun, sizi içeri alalım," diye seslenirse kıza

DERİN

düşman kesilebilirdim. Neyse ki tam zamanında çağrıldım. O kapıdan işi alıp öyle çıkacağım sen hiç boşuna bekleme cici kız! İstersen şimdiden dön evine!

Kapıyı itip içeriye adım attığımda, bacaklarımın titremesi yüzünden ağır çekim ilerleyebiliyorum. Ne oldu bana böyle? Üniversitenin ve yarışmaların yıldızı Derin gitti, bir anda özgüven yıkımı yaşayan biri geldi sanki, korku tüm bedenimi sardı. Neyse ki önündeki kâğıtlarla meşgul olduğundan, Mustafa Mısırlı bu ürkek hâllerimi fark etmiyor. Düşündüğümde daha iri ve karizmatik görünüyor. Tam koltuğa oturacağım sırada, gözlüklerinin üzerinden kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor ve başıyla hoş geldin der gibi yapıyor. Beni fark etmediğini düşündüğüm bir anda yapılmış bu hamle, rahatlamamı sağlamadığı gibi, kalan özgüvenimi de yere bir paspas gibi seriyor. Bir de dikkatimle övünürdüm. Ne oldu az önce dışarıyı inceleyen dikkatli Derin? Şimdi gözlerin ancak yere bakabiliyor. Sessizliğin boğucu etkisinden sıyrılabilmek ve bu özgüven yıkımına son vermek için etrafı seyretmeye koyuluyorum. Belki bir hata bulur da rahatlarım, bu mükemmel görünen havalı ofisin etkileyici gücünden... Her yerde ilginç detaylar hâkim, sadelik ve özgün tasarımın birlikteliğinden ortaya mükemmel bir sonuç çıkmış. Sırtımda, bir tane dahi hata bulamamın yükünü hissediyorum. Kendime en çok güvendiğim yerde, egomun midesi boş kalıyor. Yere kadar uzanan camlardan, boğaz manzarasının kucakladığı resmin etkileyici büyüsunü koruyabilmek için, ofiste geriye kalan detaylar çok sade bırakılmış. Sanırım Mustafa Bey'in denize tutkusu var. Gece mavisi deri koltuklar ile camların indirilmiş peçesi gibi duran turkuaz perdeler, boğazın sularını odaya taşıyor. Uzun masasının üzerinde sadece bir telefon, önünde duran evraklar ve üzerine dünya haritası işlenmiş kristal bir küre var. Üzerindeki gömleğin rengi de mavi, demek ki doğru renkte elbise seçmişim. Oh be rahatladım!

"Bir şey içer misin?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Ardından sekreterini arıyor ve kendisi için sade bir Türk kahvesi söylüyor.

"Hakan senden pek bir övgüyle bahsetti. Yetenekli, çalışkan ve titizdir dedi, öyle misin?"

Yüzümden ateş fışkırıyor, boğazıma bir yumru oturuyor, tam o sırada Mustafa Bey'in çalan telefonu imdadıma yetişiyor. Allah'ım, övündüğüm tüm özelliklerimin beni bu kadar utandıracağı aklımın ucundan geçmezdi. Bu adamın büyüleyici havası mı, yoksa işi bu kadar çok istemem mi beni bu derece çekingen yapan, anlayamıyorum!

Telefon görüşmesi bitip tam bana döndüğü anda, elinde kahve ve su bulunan tepsiyle içeriye giren sekreter yine yardımına yetişiyor. Verilen bu ara biraz olsun rahatlamamı sağlıyor.

"Evet, seni dinliyorum."

"Hakan Hoca koskoca dekan, doğru söylemiştir."

Aman Allah'ım! O nasıl bir cevaptı öyle, gerginlik bana hiç yaramıyor. Neyse ki düşündüğüm gibi olmuyor, önce kakkahayı basıyor, ardından da kahvesini yudumlarken, yüzünde ilginç bir gülümsemeyle bana bakıyor. Biraz olsun rahatlıyorum.

"İki stajın var, üstelik gayet güzel firmalarda. Söyle bakalım bu stajlar sana ne kattı?"

"Bana en önemli katkısı; hayal ettiklerimi hayata geçirirken, nasıl bir yol haritası oluşturacağımı göstermeleri oldu sanırım."

Allah'ım bu nasıl bir cümle! Tekrar et deseler, başını dahi hatırlamam. Umarım iyi bir şey söylemişimdir!

"Seyahat engelin var mı?"

"Hayır, yok."

"Peki, maaşla ilgili beklentin nedir?"

Buyurun işte! En kritik noktaya geldik. O kızı görmesem söyledim ama o benden daha az bir rakam söyler de işi kaparsa... Benim rakibim mi ki o? Bu iş benim!

DERİN

“Sizin asistanınız en iyi maaşı almalı diye düşünüyorum, ki en iyi hizmeti verebilsin. Ancak yine de takdir sizin.”

“En iyi demek. Peki Derin Şenocak, geldiğin için teşekkür ederim. Arkadaşlar seni arayıp haber verirler.”

Ayağa kalkıp elini uzatıyor. Ayağımdaki topuklu ayakkabılara rağmen omuzuna zor geliyorum. Yüzüme hemen bir gülümseme maskesi takarak gerginliğimi perdeliyorum. Sonucu bilememek beni delirtiyor. Ben çıkarken, uzun boylu ve gayet havalı rakibim içeriye yönlendiriliyor. Kapıda tekrar Can ile karşılaşıyorum, ancak onunla oyalanacak ya da ilgilenecek durumda değilim.

Akşamüstü çalan telefondaki tanımadığım numara, Mısırlı Mimarlık’tan aradığımı söylüyor. Kalbimin atışlarını göğsümün üzerinden fark edebiliyorum.

“Mustafa Bey’in asistanı olarak yaptığınız iş başvurusu kabul edildi. Lütfen önümüzdeki ayın başına kadar gerekli evrakları hazırlayınız. Mustafa Bey, 2 Eylül günü sabah dokuzda gerçekleşecek ilk toplantıda hazır bulunmanızı istedi. Gerekli tüm detayları size mail olarak gönderiyorum. Hayırlı olsun, iyi günler.”

Çılgık atarak etrafta dans etmek istiyordum. Eeeeetttt! İşte bu! Onaylanmıştı, o kız değil ben seçilmiştim! En iyi bendim! Tüm duygularım, sanki yakınımda bir senfoni çalıyormuşçasına coşmuştu. Sanki her şey benimle birlikte dans ediyordu. Kime baksam gülümsüyor ve bana selam veriyordu. Hayatımın en güzel anlarından biriydi. En azından o güne kadar olan kısmının...

Hemen anneme ve babama haber verdim. Annem telefonda o kadar ağladı ki, dayanamadım. “Tamam İzmir’e geliyorum,” dedim ve telefonu kapatır kapatmaz, hafta sonunu onların yanında geçirmek için İzmir biletimi ayarladım. Son yıllarda onlardan uzak yaşamak, beni daha güçlü bir kadın hâline getirmişti. O kadar alışkındım ki sürekli beni onaylamalarına ve her

daim pohpohlamalarına... Evin en küçüğü olmanın tadını sonuna kadar çıkarmıştım, ta ki üniversite eğitimi için İstanbul'a gelene kadar... Sanki büyümeye gelmiştim bu şehre. Yurtta kalmak için ısrar etmem, hem onları tedirgin etmiş hem de rahatça buraya gelip gitmelerini en baştan böyle bir karar verecek engellediğim için üzümüştü, biliyordum. Bana uzun uzun sitem etmişlerdi. Beni yaşlılık sigortası olarak gören tontonlarım, bir dediğimi iki etmeyerek, yaşlılıklarında onlara çocuklarımın gibi davranmam için yatırım yapıyorlardı. Ablam ve ağabeyim ile aramdaki yaş farkı, beni torunla çocuk arası bir konumda bırakıyordu. Ablamla aramızda yirmi yaş vardı. En büyük yeğenimle de neredeyse aynı yaşlardaydık.

Annemle konuştuktan hemen sonra Ömer'i aradım ve müjdeyi verdim. "Akşam bunu kutlayalım," dedi. Kabul ettim, ancak ertesi gün yola çıkacağım için eve çok geç kalmama şartı koydum.

Akşam Ömer ile birlikte adalar manzaralı restoranda yemek yedik ve yemeğin sonunda tatlı tabağını taşıyan garsonun yüzündeki o tuhaf ifadenin sebebini, önüme konan tabağın kapağını kaldırdıklarında anladım. Kırmızı kutunun içindeki yüzük bana bakıyordu.

"Hayatın tüm güzel lezzetlerini birlikte tadalım mı, ne dersin?"

Önce nasıl bir cevap vereceğimi şaşırdım. Bu bir anlık şaşkınlık, yerini adım gibi emin olduğum cevaba bıraktı: "Evet! Tüm kalbimle evet..."

Yüzüğü parmağıma takarken düşündüm de, annemlerin yanına bolca sürprizle gidiyordum.

Havalimanına sabah erkenden beni Ömer bıraktı. Sabah uçuşlarını oldum olası çok severim. Erkenden kalkıp güneşin doğuşunu seyretme fırsatını yakalarım bu sayede. Pencereden seyre daldığım manzara, yeni başlayan günün ve yepyeni bir hayata geçişimin haberlerini veriyordu sanki. Kendimi annem ve babama hediyeler götüreren Noel Baba gibi hissediyordum:

DERİN

“Hoo! Hoo! Hoo! Bakın Nevin Hanım, size ne getirdim? Kızımız evde kalmamasın diye bir damat adayı!”

“Size de kızınızın başarılı bir mimar olması için en güzel ve en kıyak işi hediye ediyorum Ahmet Bey.”

Uçak inişe geçti. İşte beni en çok heyecanlandıran kısma geldik. Tekerleklerin yere çarpması her defasında yüreğimi ağızıma getirirken, her şeyi kontrol edememenin, yapacak bir şey olmadığımda sessizce kabule geçmenin tek yol olduğunu bana hatırlatır. Uçağın tekerlekleri yere değer değmez, yerimden ufacak da olsa sıçradım.

...

Birden sarsıldığımı hissettim. Kafamı yana doğru çevirdiğimde Can yanımdaydı. Zaman yolcuğunda sert bir iniş yapmış gibiydim. Arabanın girdiği çukur ile uçağın inişi arasındaki zaman sanki hiç yaşanmamıştı. Belki de hâlâ tekrar edip duruyordu, kim bilir?

Ne kadar hızlıydı her şey, sanki köprünün bir ucundan diğer ucuna gidene kadar yıllar geçmişti. Radyodan gelen yumuşak Latin ezgileri ortama uyum sağlamama yardım ediyordu. Birden Can'ın sesini işittim ve ona doğru döndüm.

“Sessizsin Derin, daldın gittin...”

“Ne bileyim, öylesine düşünüyorum. İlginç oldu seninle karşılaşmak, eskilere gittim.”

“Benim içinse ilginç değil, hediye...”

“Sayende görüşmeye de yetişeceğim.”

“Sahi hangi firma ile görüşeceksin? Benim de mimara ihtiyacım var. Belki birlikte çalışırız. İptal et şu görüşmeyi, gel benim ofise gidelim. Güzel projeler var elimde, eski günlerdeki gibi beraber çalışırız. Ne dersin?”

“Teklifin için teşekkür ederim. Arada sevdiğim insanların ricası var. Benimle çalışmak istediklerini defalarca iletiler. Bu nedenle oraya gitmem gerekiyor.”

“Peki, dediğin gibi olsun. Görüşmeden sonra kahve içmeye gel. İstersen gelir alırım seni ya da beklerim.”

“Bugün olmasa... Başka zaman seni ararım, olur mu?”

Can, görüşme yapacağım binayı eliyle koymuş gibi buldu ve beni tam zamanında kapıda bıraktı. O gelmese görüşmeye zamanında yetişemeyecektim. Arabadan indiğim zaman, düşünmeden edemedim: Bu nasıl bir tesadüftü?